

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/15/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200886
Dátum vydania rozhodnutia:	12.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200886.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu S. H., nar. XX. U. XXXX, bytom X., právne zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Poprade, Námestie sv. Egidia č. 95, proti žalovanej Sociálnej poisťovni - ústrediu, ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 47534-2/2011-BA zo dňa 19. septembra 2011, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/144/2011-33 zo dňa 27. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/144/2011-33 zo dňa 27. marca 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

Krajský súd vychádzajúc z relevantných ustanovení zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 (ďalej len „základné nariadenie“) a Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) dospel k záveru, že z odôvodnenia rozhodnutia sociálnej poisťovne pobočky je nesporné, že vo veci nebolo rozhodnuté na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a toto rozhodnutie je nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené, hoci žalovaná tvrdí, že vo veci bolo rozhodnuté na základe dostatočne zisteného stavu veci. Sociálna poisťovňa pobočka výrok rozhodnutia neodôvodnila žiadnou správnu úvahou okrem citácie právnych predpisov, pričom je porušením princípu dvojínštančnosti konania, ak sa prvostupňový správny orgán nevyporiada náležitým spôsobom so zisteným skutkovým stavom. Z administratívnych spisov je nesporné, že žalobca je vo Svite vlastníkom bytu č. 1 na prízemí, v obytnom

dome, súp. č. 298, na parcele č. 406/323 a podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu v 6479/245525. Na výzvu prvostupňového správneho orgánu, aby predložil fotokópiu listu vlastníctva a relevantné doklady preukazujúce pravidelnosť návratov na územie SR počas zamestnania v zahraničí žalobca reagoval predložením potvrdenia o podaní daňového priznania za roky 2006 až 2010, výpisu z inkasného účtu poisťnej zmluvy za obdobie od 6.8.2008 do 26.6.2011 od Kooperatívy poisťovne, a.s., Vienna Insurance Group, dôkazy o leteckej doprave žalobcu prostredníctvom bookingu, pričom sociálna poisťovňa pobočka sa s týmito skutočnosťami žiadnym spôsobom nevyporiadala. Ako uviedol žalobca na pojednávaní pred krajským súdom, v roku 2004 odišiel do Veľkej Británie, po pol roku si vzal hypotekárny úver na kúpu bytu, ktorý si aj kúpil a zrekonštruoval a po splatení úveru v decembri 2010 sa vrátil na územie Slovenskej republiky; do Veľkej Británie vycestoval iba za účelom získania finančných prostriedkov na kúpu bytu. Jeho úmysel vrátiť sa na územie SR bol podmienený aj tým, že tu má rodičov, priateľku a aj v súvislosti s tým, že je inštruktorom lyžovania vo Vysokých Tatrách, a ak si licenciю chce zachovať, musí odučiť určitý minimálny počet hodín 50, čo aj pravidelne každý rok robil. Nepredpokladal, že bude musieť preukazovať, ako často sa z Veľkej Británie vracal na územie Slovenskej republiky, preto si letenky neodkladal, predložené letenky boli zachované na internete v koši. Krajský súd dospel k záveru, že vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia sociálnej poisťovne pobočky táto vo veci rozhodla na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a z odôvodnenia rozhodnutia žalovanej je rovnako nesporné, že posúdenie bydliska žalobcu pre priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti v zmysle kritérií, ktoré sama citovala v odôvodnení rozhodnutia, nerealizovala. Podľa názoru krajského súdu bolo povinnosťou sociálnej poisťovne pobočky vo veci nariadiť ústne pojednávanie v zmysle § 188 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, pretože si to vyžadovala povaha veci vzhľadom na jej zložitosť. Ďalej poukázal na ustanovenia § 195 ods. 1 až 3 a § 196 ods. 1, 2 a 6 zákona, ktorými sa ani prvostupňový správny orgán ale ani žalovaná neriadili a aj tie dôkazy, ktoré mali k dispozícii, nedostatočne a nepresvedčivo vyhodnotili. V súvislosti s namietaným nesprávnym postupom podľa čl. 2 ods. 3 Nariadenia č. 987/2009 sa súd nestotožňuje s názorom žalovanej, že zo strany žalobcu nešlo o žiaden omyl, pretože za omyl možno považovať aj nesprávne právne posúdenie veci. Ak sociálna poisťovňa pobočka bola toho názoru, že žalobca nespĺňa podmienky pre priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti, potom o tejto skutočnosti mala žalobcu na ústnom pojednávaní poučiť a súčasne v zmysle ods. 9 Preambuly Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 bola povinná jeho žiadosť postúpiť príslušnej inštitúcii Veľkej Británie. Je nepripustné, aby občanovi Slovenskej republiky, ktorý pracoval v inom členskom štáte Európskej únie, neboli poskytnuté náležité a dostatočné poučenia o podmienkach poskytnutia dávky v nezamestnanosti v Európskej únii. Z uvedených dôvodov preto krajský súd rozhodnutie žalovanej podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude povinná žalobcu k veci do zápisnice o ústnom pojednávaní vypočúť, vykonať vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 209 ods. 4 Zákona o sociálnom poistení a o odvolaní žalobcu opätovne rozhodnúť.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech súd priznal náhradu trov konania v celkovej sume 208,06 Eur.

Vo včas podanom odvolaní žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, prípadne, aby ho zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietne. Žalovaná sa s predmetným rozsudkom ako i so závermi z neho vyplývajúcimi nestotožňuje, nakoľko súd neuviedol, čo je potrebné na správne určenie bydliska došetriť, ani v čom je právne posúdenie nesprávne. Bydlisko žalobcu bolo určené v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia; žalobca sa zdržiaval na území Veľkej Británie od roku 2004 do roku 2011, kde pracoval ako i trávil svoje mimopracovné aktivity, čo nepreváži skutočnosť, že zanechal rodičov na území Slovenskej republiky a navštevoval ich štyrikrát ročne. Kúpou nehnuteľnosti prejavil záujem mať bydlisko niekedy v budúcnosti na Slovensku a je prejavom jeho väzby, ktorá sa ale naplno rozvinula až po návrate na územie Slovenskej republiky. Žalovaná považuje za dostatočne skutkovo podložené a preukázané, že bydlisko žalobcu počas jeho pracovného pomeru vo Veľkej Británii na účely dávky v nezamestnanosti v zmysle koordinačných nariadení nebolo zachované na území Slovenska. Žalovaná nesúhlasí ani so záverom, že žiadosť žalobcu mala postúpiť britskej inštitúcii, pretože žalobca prejavil vôľu uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v Slovenskej republike; nemienil si hľadať zamestnanie vo Veľkej Británii, a preto si tam

nárok na dávku v nezamestnanosti ani neuplatnil.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny. Uviedol, že nakoľko žalovaná neuviedla v odvolaní žiadnu právnu alebo skutkovú okolnosť, na ktorú by žalobca už nereagoval, v plnom rozsahu poukazuje na podrobné právne odôvodnenie svojho nároku v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, v žalobe a v ústnom prednese na pojednávaní dňa 27.3.2012. Poukázal na skutočnosť, že po ukončení zamestnania vo Veľkej Británii sa žalobca prihlásil do evidencie nezamestnaných na príslušnom Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade, ktorý ho právoplatným rozhodnutím zo dňa 23.2.2011 prijal do evidencie nezamestnaných. Následne žalobca požiadal o vydanie rozhodnutia o priznaní podpory v nezamestnanosti, čím splnil podmienku ustanovenia čl. 65 ods. 2 nariadenia č. 883/2004. Nie je mu jasné, aký iný postup mohol zvoliť a ani sa to od žalovanej nedozvedel. Po podaní žiadosti bol vyzvaný na predloženie dokladov preukazujúcich intenzitu jeho pobytov na Slovensku počas výkonu zamestnania na území Veľkej Británie a na predloženie formuláru U1, ktorý sa na území Veľkej Británie vyplňuje pre „osoby, ktoré žiadajú o podporu v nezamestnanosti v inom členskom štáte a vykonávali pracovnú činnosť vo VB“. Nebol poučený, na aký účel je predloženie týchto dôkazov potrebné, ani o možnosti príslušnosti konkrétneho orgánu iného štátu. Správny orgán prvého stupňa však vo veci vydal rozhodnutie skôr, než mu vyžadované doklady predložil, čo žalobca považuje za hrubé porušenie ods. 9 Preambuly vykonávacieho nariadenia, ako aj zásady oficiality, ktorou sa konanie vo veci sociálneho poistenia spravuje. Rovnako nebol poučený o kritériách na posudzovanie „zachovania centier záujmu“, ani vyzvaný na predloženie všetkých dostupných dôkazov, ktorými môže preukázať svoj úmysel nezotrvať na území VB ale vrátiť sa natrvalo na územie SR. Správny orgán pritom zamietol jeho nárok na podporu v nezamestnanosti bez toho, aby uviedol, či a ktorý orgán je príslušný na výplatu podpory v nezamestnanosti a vo svojom rozhodnutí neuviedol ani jediný dôkaz, na základe ktorého dospel k záveru, že väzby žalobcu na Slovenskú republiku neboli zachované. Správny orgán vo svojom rozhodnutí konštatuje, že žalobca celkovou dobou poistenia v trvaní 1095 dní nesplnil podmienku nároku na dávku v nezamestnanosti, čo je v hrubom rozpore so skutkovým stavom, nakoľko táto doba poistenia prevyšuje požiadavku § 104 zákona v nadväznosti na ust. čl. 12 ods. 2 vykonávacieho nariadenia. Žalovaná sa nevedela zodpovedne vyjadriť k otázke, či je nárok žalobcu (v ktoromkoľvek štáte EÚ) vôbec daný. Tým nastala situácia, že žalobca, hoci bol legálne zamestnaný na území iného členského štátu Európskej únie a platil riadne poistné na poistenie v nezamestnanosti, preukázateľne splnil podmienky na vznik nároku na podporu v nezamestnanosti dosiahnutím potrebnej dĺžky poistenia počas zamestnania na území iného členského štátu a riadne sa zaevidoval na orgáne služieb zamestnanosti na území SR, do dnešného dňa nevie, či má nárok na podporu v nezamestnanosti a na území ktorého členského štátu EÚ si svoj nárok môže uplatniť. Má za to, že aj tu platí zásada, že ak orgán verejnej moci vysloví svoju nepríslušnosť, je súčasne povinný označiť orgán verejnej moci, ktorý podľa jeho názoru je príslušný vo veci konať a súčasne mu aj vec priamo z úradnej povinnosti postúpiť. Odrazom komplikovanosti komunitárnej úpravy sociálneho zabezpečenia je aj výslovná povinnosť dotknutých orgánov členej správy byť v čo najväčšej možnej miere nápomocný občanom pri vybavovaní ich záležitostí ohľadom nároku na podporu v nezamestnanosti. Žalovaná však nebola schopná záväzne určiť príslušný orgán a dokonca ani poskytnúť žalobcovi akúkoľvek pomoc pri uplatňovaní jeho legitímneho nároku. I keď výplatu dávky má zabezpečovať štát, kde má žiadateľ zachované väzby, má nárok na refundáciu od štátu, ktorý prijímal poistné, takže ťarchu výdavkov v konečnom dôsledku neznáša. Ďalej namietal nesprávnu aplikáciu rozhodnutia Európskeho súdneho dvora zo dňa 17.2.1977 vo veci Silvana di Paolo proti Office national de l'emploi na prípad žalobcu, pričom žalobca žiaden zo záverov tohto rozhodnutia nenamietal. Netvrdí, že jediným dôkazom zachovania centra jeho záujmov v SR je zachovalý trvalý pobyt na území SR, pretože na preukázanie tejto skutočnosti existujú aj ďalšie dôkazy: úmysel získať prácou v zahraničí peňažné prostriedky na kúpu bytu a po splnení tohto cieľa sa vrátiť na územie SR, pravidelné obnovovanie licencie lyžiarskeho inštruktora s úmyslom zamestnať sa po návrate ako lyžiarsky inštruktör a tiež dĺžka a kontinuita pobytu v SR pred odchodom do VB.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, podľa ust. § 246c OSP v spojení s ust. § 10 ods. 2 zákona preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1

OSP) bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne dospel k názoru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke NS SR www.nsud.sk a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. júna 2013 (§ 156 ods. 3 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných troch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných občanov hľadajúcich zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 104 ods. 7 zákona, rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

Nie je sporné, že žalobca bol rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad dňom 22.02.2011 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, na základe ktorého si následne v Sociálnej poisťovni, pobočka Poprad dňa 21.06.2011 uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti. Rovnako nebolo sporné, že uvedenú zákonnú podmienku žalobca nespĺňa, avšak v posudzovanom období pracoval na území členského štátu EÚ a predložil správne orgánu formulár U1 z 02.06.2011, ktorým preukázal dobu poistenia v nezamestnanosti od 22.02.2008 do 20.02.2011, t. j. 1095 dní, na území VB. O žiadosti žalobcu rozhodla pobočka žalovaného v Poprade rozhodnutím číslo: 9959-5/2011-PP zo dňa 11. júla 2011 tak, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Rozhodnutie odôvodnila konštatovaním, že „Ako vyplýva zo všetkých dostupných a preukázaných údajov, za štát Vášho bydliska na účely aplikácie čl. 61 a 62 základného nariadenia je potrebné považovať štát výkonu Vašej zárobkovej činnosti“.

Podľa čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie ... nároku na dávku dosiahnutím dôb poistenia, ... v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, ... dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje.

Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v čl. 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

Výnimku z tohto pravidla, ako to uvádza aj žalovaná v preskúmanom rozhodnutí, predstavujú prípady uvedené v článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, t. j. prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba na území iného členského štátu zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky (v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia).

Podľa preskúmaného rozhodnutia pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie žalobca nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území V.B. do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, ale to len v prípade

preukázania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území V.B.

Hoci prvostupňový správny orgán výzvou z 24.06.2011 (doručenou 28.06.2011) vyzval žalobcu, aby „na účely preukázania skutočností rozhodujúcich na vznik nároku nadávku v nezamestnanosti, trvania nároku nadávku v nezamestnanosti, nároku na jej výplatu a jej sumu, predložili fotokópiu listu vlastníctva nehnuteľnosti a relevantné doklady preukazujúce pravidelnosť návratov na územie SR počas zamestnania v zahraničí“, vo svojom rozhodnutí z 11.07.2011 predložené doklady nijako nevyhodnotil, len skonštatoval, ako už bolo uvedené vyššie, že za štát bydliska žalobcu považuje Veľkú Britániu, takže podmienku nároku na dávku v nezamestnanosti nespĺňa. O odvolaní žalobcu rozhodla žalovaná rozhodnutím č. 47534-2/2011-BA zo dňa 19.09.2011, ktorým odvolanie zamietla a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad a v ktorom k tejto jedinej spornej otázke uviedla, že „Odvolací orgán so zreteľom na všetky dostupné informácie má za to, že nie je možné považovať bydlisko navrhovateľa počas jeho posledného zamestnania v členskom štáte Európskej únie za zachované na území Slovenskej republiky“, a to znova bez toho, aby vyhodnotila konkrétne dôkazy predložené v tomto konaní, preto sa odvolací súd stotožňuje so záverom krajského súdu, že ako rozhodnutie žalovanej, tak rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Rovnako sa stotožnil aj s ďalším dôvodom, pre ktorý krajský súd rozhodnutie žalovanej zrušil, a tým je nedostačujúce zistenie skutkového stavu na posúdenie veci. Súhlasí s názorom krajského súdu, že v danom prípade bolo namieste vo veci nariadiť ústne pojednávanie v zmysle § 188 ods. 1 zákona a na ňom okrem objasnenia relevantných skutočností poskytnúť žalobcovi aj potrebné informácie a vysvetlenie. Aj podľa odvolacieho súdu správne orgány nevenovali dostatočnú pozornosť ani zisteným skutočnostiam, najmä tomu, že minimálne od roku 2005 boli zjavné kroky žalobcu nasvedčujúce jeho úmyslu trvale žiť na území Slovenskej republiky, o čom svedčí najmä pripravovaná a realizovaná kúpa bytu na základe poskytnutého hypotekárneho úveru. Uvedená skutočnosť nesvedčí pre jednoznačnosť záveru žalovanej o nezachovaní miesta trvalého bydliska a väzieb žalobcu na SR. Žalovaná vyvodila tvrdenie o primárnej väzbe žalobkyne na štát zamestnania len na základe nesporného zistenia o dobe a existencii samotného zamestnania vo V.B. a z obmedzeného počtu návštev v SR, čo je však vzhľadom na vzdialenosť a cieľ pobytu v štáte zamestnania pochopiteľné. Žalovaná však už neskúmala existenciu miesta bydliska, jeho charakteru a podmienok bývania vo V.B., pričom odvolací súd považuje za hodnoverné tvrdenie žalobcu, že k dočasnému preťahovaniu do V. B. ho viedla snaha vytvoriť si finančné podmienky pre rodinný život na Slovensku a svoje väzby s touto krajinou nikdy neprerušil, čo preukazuje aj skutočnosťou, že je inštruktorom lyžovania a na zachovanie licencie musel pre Tatranskú lyžiarsku školu každoročne odučiť minimálne 50 hodín.

Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca prejavil nielen úmysel, ale aj konkrétne konal v záujme zachovania bydliska a centra záujmov v SR, o čom svedčí práve skutočnosť zabezpečenia bývania po návrate z cudziny, pričom v konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz o rovnocennom postupe so zadovážením si bývania počas zamestnania vo V.B.

Pokiaľ žalovaná poukazovala na rozsudok ESD vo veci Silvana Di Paolo, aj podľa tohto rozsudku je potrebné brať do úvahy individuálne okolnosti prípadu, keď v dôvodoch súd uviedol, že bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte.

Z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, krajský súd dôvodne zrušil rozhodnutie žalovaného z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP jednak pre nedostatočne zistený skutkový stav a jednak pre nepreskúmateľnosť tak jeho, ale najmä rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, spočívajúce v tom, že na základe vykonaného dokazovania zatiaľ nebol dôvod pre jednoznačný záver o nezachovaní si bydliska a centra záujmov žalobcu na území Slovenskej republiky a správne orgány sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s konkrétnymi dôkazmi a námietkami žalobcu protirečiacimi prijatému záveru, ale zostali len vo všeobecnej rovine. Odvolací súd preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Keďže žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a žalovaná nemá právo na ich náhradu, súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.